

65. Karestans död.

- MELODI.** a. Jakobstad, B.F.A. n:r 41 a.
- Översikt.** b. HI, S.L.S. 82, 390; även S.L.S. 125, 54. (H)
- c. VÖ, Vasa Brages saml. 172. (OO)
- d. NA, S.L.S. 352, 129.
- e. NA, S.L.S. 367, 227.
- f. KN, S.L.S. 523, 104. (K)
- g. HO, S.L.S. 367, 216. (I)
- h. IÖ, S.L.S. 508, 106. (CC)
- i. LF, R3, 165, 181. (J)
- j. LF, S.L.S. 523, 94. (GG)
- k. LF, S.L.S. 523, 100. (EE)
- l. RE, S.L.S. 94, 38.
- m. LF, S.L.S. 523, 97. (FF)
- n. FB, I.N.E. Saml. O. A.
- o. LO, S.L.S. 12, 66. (E)
- p. HO, S.L.S. 367, 210. (B)
- q. HO, S.L.S. 318, 126. (X)
- r. KO, L. W. Fagerlund, Anteckningar n:r 5. (A)
- s. NA, S.L.S. 352, 130. (Å)
- t. SO, I.N.E. Saml. O. A.
- u. NA, S.L.S. 352, 125. (AA)
- v. NA, S.L.S. 367, 221. (Z)
- x. BR, B.F.A. n:r 21 a.
- y. GE, S.L.S. 329, 131. (BB)
- z. HI, S.L.S. 367, 224. (Ö)
- å. PA, I.N.E. Saml. O. A. (G)
- ä. LF, S.L.S. 523, 92. (HH)
- ö. KY, I.N.E. Saml. O. A.
- aa. NV, R5, 186, 355. (M)
- bb. KO, S.L.S. 352, 136. (V)
- cc. KO, S.L.S. 352, 132. (Y)
- dd. PO, Nyl. III, 124. (L)
- ee. TU, I.N.E. Saml. O. A.
- ff. KO, S.L.S. 352, 143. (Å)
- gg. BO, B.F.A. n:r 11 a, b. (SS)
- hh. PÅ, S.L.S. 16, 199. (F)
- ii. SI, B.F.A. n:r 17 a-c.
- jj. PA, Nyl. III, 121. (Q)
- kk. ST, S.L.S. 367, 1381. (R)
- ll. KH, I.N.E. Saml. O. A. (RR)
- mm. IÅ, A. Adolfssons saml.
- nn. HE, Nyl. III, 123. (S)
- oo. PÅ, B.F.A. n:r 57 a, b.; även I.N.E. Saml. O. A. (T)
- pp. ST, S.L.S. 367, 1385.
- qq. SI, Th. Wegelius saml. n:r 1; Nyl. III, 122.

Varianter. a. Öb, Jakobstad.
Sj. Sofia Kronkvist.

Fonogr. Otto Andersson. Kop.
Greta Dahlström.

Och un-ger-sven han gån-gar sig i stal--let där-in och
klap-pa-de Blac-ken på län-der. Hej hopp-san-sa, sjung
fra-di-ra-di-ra. Och klap-pa-de Blac-ken på län-der.

2. Så tog han gull-sad-len och sad-la-de up-på, och bets-let var

Musical score for 'Kärestans död'. The score is in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of two staves. The first staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: sil-ver-be-sla-get, Hej hopp-san-sa, sjung fra-di-ra-di-ra. Och. The second staff has a bass clef and contains the accompaniment with lyrics: bets-let var sil-ver-be-sla-get. There are some performance markings above the notes, including a '+' sign and a '(u)' in a circle.

sil-ver-be-sla-get, Hej hopp-san-sa, sjung fra-di-ra-di-ra. Och
bets-let var sil-ver-be-sla-get.

b. Åb, Hitis, Rosala.

Sj. S. M. Holsten.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Musical score for 'Åb, Hitis, Rosala'. The score is in B-flat major (two flats) and 2/4 time. It consists of three staves. The first staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: Un-gersven han gick åt stal-let med ljus. Han klap-pa-de. The second staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: få-lan up-på lå-ren. Men hopp, sa-de jag, så. The third staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: sor-ge-ligt det var. Han klap-pa-de få-len up-på lå-ren.

Un-gersven han gick åt stal-let med ljus. Han klap-pa-de
få-lan up-på lå-ren. Men hopp, sa-de jag, så
sor-ge-ligt det var. Han klap-pa-de få-len up-på lå-ren.

c. Öb, Vörå, Rökiö.

Sj. Johan Berglund, 53 år.

Uppt. Hans Aufrichtig 1910.

Musical score for 'Öb, Vörå, Rökiö'. The score is in B-flat major (two flats) and 2/4 time. It consists of three staves. The first staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: Sent om en af-ton jag la-de mig på säng och viss-te då där. The second staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: ej av nå-gon kvi-da. Hopp-san, sa ja, fa-räl-lan-ti-. The third staff has a treble clef and contains the melody with lyrics: ra. Och viss-te då där ej av nå-gon kvi-da.

Sent om en af-ton jag la-de mig på säng och viss-te då där
ej av nå-gon kvi-da. Hopp-san, sa ja, fa-räl-lan-ti-
ra. Och viss-te då där ej av nå-gon kvi-da.

d. Åb, Nagu, Lökhalm.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Musical score for 'Åb, Nagu, Lökhalm'. The score is in G major (one sharp) and common time (C). It consists of three staves. The first staff has a treble clef and contains the melody. The second staff has a treble clef and contains the melody. The third staff has a treble clef and contains the accompaniment.

e. Åb, Nagu, Trunsö.
Sj. *Olga Maxén*, f. 1872.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

f. Öb, Korsnäs.
Sj. *Selma Holmblad*, f. 1892.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Jag fick ett brev i - från kä - ras - ten min, att jag till
hen - ne skul - le re - - sa. Sjung hopp fa - ral - la lal - la, sjung
hopp fa - ral - lal - lej. Att jag till hen - ne skul - le re - - sa.

g. Åb, Houtskär, Äppelö.
Sj. *Anderetta Blomkvist*, f. 1866.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Sent om en af - ton och sent om en kväll då la - de jag mig
ne - der till att vi - la. Hej hopp sa - de jag, sjung tral - la - ral - la -
ra. Då la - de jag mig ne - der till att vi - - la.

h. Åb, Iniö, Norrby.
Sj. *Illa Aarne*, f. 1861.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1928.

Sent om en af - - ton och sent om en kväll så

la - de jag mig ned till att so - va. Hej hopp, sa - de jag, sjung
fra - di - ra - di - ra. Så la - de jag mig ned till att so - va.

i. Öb, Lappfjärd, Dagsmark.
Sj. *Gustaf Lång.*

Uppt. J. Spolander 1875—1876.

j. Öb, Lappfjärd.
Sj. *Olivia Hammarberg*, f. 1897.

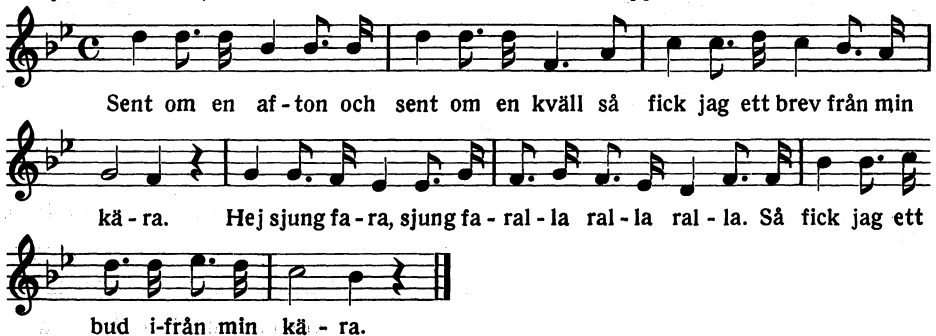
Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Sent om en af - ton och sent om en kväll så gån - gar jag mig
ned till att ri - da. Oj, oj, oj, oj, nå, nå, nå. Så
gån - gar jag mig ned till att ri - da.

k. Öb, Lappfjärd, Dagsmark.
Sj. *Hulda Krok*, f. 1890.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Sent om en af - ton och sent om en kväll så fick jag ett brev från min
kä - ra. Hej sjung fa - ra, sjung fa - ral - la ral - la ral - la. Så fick jag ett
bud i - från min kä - ra.

l. *Öb, Replot.*Sj. *Hermanson Rönn.*

Uppt. V. Sjöberg 1904.

Så gin - go jag mig ett styc-ke lång-re fram, då hör-de jag de
kloc - kor - na som ring - - - de. Sjung hopp fa - ral - lal - la, sjung
hopp fa - ral - lal - lej. Då möt-te jag de bä - ra - re, som bu - - - ro.

m. *Öb, Lappfjärd, Dagsmark.*Sj. *Sofia Ekberg. f. 1877.*

Uppt. Alfhiild Adolfsson 1930.

Sent om en af-ton och sent om en kväll så fick jag ett bud i-från min
kä - ra. Sjung hopp fa - ral - lal - lal - la, sjung hopp fa - ral - lal - lej. Så fick
jag ett bud i - från min kä - - - - ra.

n. *Åb, Finby, Pettu.*Sj. *Tilda Troberg.*

Uppt. Otto Andersson.

o. *Nl, Lojo*

Uppt. U. Stadius 1890.

Och nu så har jag so-vit hos en her - re-man i natt allt

än - da i - från morgon in - till af - ton. Sjung opp fa - de - ral - la - lej, sjung
opp fa - de - ral - la - lej. Ja än - da i - från morgon in - till af - ton.

p. Åb, Houtskär, Sördö.
Sj. *Serafina Vestin*, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

q. Åb, Houtskär.
Sj. *Hilda Jansson*.

Uppt. Bertel Malm 1920.

Gråt ic - ke, gråt ic - ke all - ra kä - res - tan min, jag
vil - le din ä - - ra be - - ta - - la. Hå, hå, hå, hå, hå,
hå. Jag vil - le din ä - - ra be - - ta - - la.

r. Åb, Korpo.

Uppt. S. Ringbom 1878.

14. Och un - ger - sven red sju mi - - - ler en natt, när and - ra
so - va sö - - - tas - te söm - nen. Sjung hopp, sa - de jag, fa -
ra - la - la - la - la. När and - ra so - va sö - tas - te söm - nen.

s. Åb, Nagu, Lökholm.

Sj. *Isak Isaksson*, f. 1865.Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

Och un-ger-sven han red sig ett styc-ke läng-re fram, där
fick han hö-ra kloc-kor-na rin-ga. I hopp, sa-de jag, fa-
ral-la-la-la. Där fick han hö-ra kloc-kor-na rin-ga.

t. Ål, Sottunga.

Sj. *Maria Eriksson*, f. 1845.Uppt. *Otto Andersson*.

Och un-ger-sven han red sig sju mil om en natt, när
and-ra de so-vo som sö-tast. Sjung hopp fal-le-ra, fa-
ral-le-ral-le-ra. När and--ra de so-vo som sö-tast.

u. Åb, Nagu, Nötö.

Sj. *Charlotta Lundström*, f. 1868.Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

Sent om en af-ton och sent om en kväll jag viss-te ut-av
alls in-gen smär-ta. Hå-hå, hå-hå, ja, suc-ka gjor-de jag. Jag
viss-te ut-av alls in-gen smär-ta.

v. Åb, Nagu, Gyttja.

Sj. *Alma Andersson*, f. 1862.Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Rid-da-ren ri-der sju mil om en natt, när and-ra så

sött mån-de so - va. Hej hopp, sa-de jag, sjung fal-le - ral - le - ra. När
and - ra så sött mån-de so - va.

x. *Nl*, Bromarv.
Augusta Ekholm, f. 1874.

Fonogr. *Otto Andersson*. Kop.
Greta Dahlström.

Un-ger-sven han gån-gar u - ti stal - let in, han
klap-pa - de Blacken up-på län - den. Sjung hopp fa-ral-lal-la, sjung
kom fa-ral-lal-la. Han klap - pa-de Blacken up-på län - den.
2. Un-ger-sven han gån-gar ett styc-ke läng-re fram

y. *Ål*, Geta, Dånö.
Sj. *Emma Jansson*.

Uppt. *Emil Johnsson* 1921.

Så gån-gar jag mig i stalls-gån-gen in och klap - pa-de min
häst up-på länd-ren. Hej hopp, sa-de jag, sjung fral-la - la - la - la. Och
klap - pa - de min häst up - på länd - ren.

z. *Åb*, Hitis, Vånö.
Sj. *Rosa Eriksson*, f. 1866.

Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Sent om en af-ton, ja sent om en kväll jag viss-te ut-av alls in-gen

smär-ta. Hå, hå - hå, hå - ja, suc-ka gjor-de jag. Jag
viss-te ut-av alls in-gen smär-ta.

å. Åb, Pargas.
Sj. Fru Moberg.

Uppt. Otto Andersson.

Un-gersven han gångar sig i stal-let in, han klap-pa-de blacken på
lem - - men. Å, hå, hå, hur yn-ke-ligt det är. Han klap-pa-de
blac-ken på lem - - men.

ä. Öb, Lappfjärd.
Sj. Alvina Klockars, f. 1892.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Sent om en af-ton och sent om en kväll, då
and-ra la-de ned sig att so - - va. Hå, hå, hå, så
sor-ge-samt det var. Då and-ra la-de ned sig att so - va.

ö. Nl, Kyrkslätt.
Sj. Fredrik Bäckström.

Uppt. Otto Andersson.

Vi re - - do, vi re - - do ett styc-ke läng-re fram, där
hör-de vi små fåg-lar sjun-ga. Sjung fa - ral - lal-lal-la, sjung fa-

ral - lal - lal - la. Där hör - - de vi små fåg - lar sjun - ga.

aa. *Öb*, Nedervetil.

Uppt. J. E. Wefvar.

bb. *Ab*, Korpo, Rosklax.
Sj. *Lina Eriksson*, f. 1879.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Gråt in - te, sörj in - te, kä - - res-tan min, jag vill e - der
ä - ra be - ta - la. Sjung hopp, sa - de jag, tra - la - la - la - la - la. Jag
vill e - der ä - ra be - ta - la.

cc. *Ab*, Korpo, Galtby.
Sj. *Augusta Andersson*, f. 1871.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Un - ger-sven han dröm - de en dröm om en natt, att kä - res-tan dog
bort u - ti sve - da. Sjung hopp, sa - de jag, fal - le - ral - le - ral - le - ra. Att
kä - res-tan dog bort u - ti sve - da.

dd.¹ NI, Pojo.

Jag fick mig ett bud allt sent om en kväll, att jag till min kä-res-ta skull
fa - - ra. Sjung hopp fa-ral-lal-la, sjung hopp fa-ral-lal-la. Att
jag till min kä-res-ta skull fa - - ra.

ee. NI, Tusby.

Sj. G. A. Winqvist.

Uppt. Otto Andersson.

Vi re - - do, vi re - - do, vi re - do läng-re fram, då
hör - de vi små fåg-lar sjun-ga. Sjung fra - ral - la - ral - la - ra, sjung fra-
ral - la - - ral - la - - ra. Då hör - de vi små fåg - lar sjun - - ga.

ff. Ab, Korpo, Lohm.

Sj. Elna Sjöfelt, f. 1888.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Och un - ger-sven in ge-nom stall-dör-ren gick och klap-pa-de
Sjung hopp, sa - de jag, fa - - ral - la - la - la. Han klap-pa-de
Blac-ken på gum-pen.
Blac-ken på gum-pen.

gg. NI, Borgå, Stor-Pellinge.

Sj. Alfred Lindros.

Fonogr. Otto Andersson. Kop.

Greta Dahlström.

Och kä - ra min sån-ga-re, för vem sjunger ni, för vem sjunger

¹ Orig. tonart D-dur.

ni den-na sån-gen? Och allt för en skön jungfru, som nyss har bli-vit
 död, som här un-der jor -- den skall göm - ma[s]. Och
 allt för en skön jung - fru, som nyss har bli-vit död, som här un-der
 jor -- den skall göm - ma[s].

Och kä - ra min sån-ga-re, för vem sjun-ger ni, för vem sjunger
 ni den-na sån-gen? Och allt för en skön jung-fru, som nyss har bli-vit
 död, som här un-der jor -- den skall göm - ma[s]. Och
 allt för en skön jung - fru, som nyss har bli-vit död, som här un-der
 jor -- den skall göm - ma[s].

hh. Ab, Pargas.

Uppt. Karl Ekman 1890.

Och un - gersven han gån - gar sig i kam - ma-ren in. Han
 klä-der sig i fi - nas-te klä-der. Sjung fral-li - ral-li - ra, så
 yn - ke-ligt det var. Han klädde sig i fi - nas-te klä-der.

ii. Ni, Sibbo, Östersundom.
Sj. Mathilda Mård (48 år).

Fonogr. Hanna Hagbom. Kop.
Greta Dahlström.

Ganska snabbt. Sjunges en oktav lägre.

Un-gersven han sad-la-de sin gån-ga-re grå, skyn-dar sig
se-dan till att ri-da. Gu nå-da min vän, jag
fag-ra un-ger-sven, nu ha-ver jag drö-jat för län-ge.

2. Ungersven han red då den vä-gen så lång, kväv-de han mång
bit-ter-li-ga tå-rar, så att al--la de träd, som
bred-vid vä-gen stod, de flö-to av al-le han-ses tå-rar.

3. Un-gersven han red då ett styc-ke läng-re fram, där hör-de han små
kloc-kor-na att rin-ga. Gu nå-da min vän, jag
fag-ra un-ger-sven, nu ha-ver jag drö-jat för län-ge.

4. Un-ger-sven han gån-gar sig i vak-stu-gan in, möt-te där

¹ Hårt g. Anm. i kop.

fru - ar och mam - sel - ler. Nu så får jag klap - pa på
 snö - vi - ta kind, som förr ro - sen - rö - da har va - rit.

5. Vål så kan jag få mig en flic - ka i - gen, men ald - rig i
 hen - nes ge - - li - ke. Nej ald - rig så fin - ner jag en
 så - dan en vän, nej int i sju ko - nun - ga - ri - ken.

jj. *Nl*, Pärnä.

Un - gersven han tjän - te på ko - - nungens gård för pen - nin - gar och
 väl - gjor - da klä - der. Ju mind - re han åt, ju mind - re han
 drack, det var allt för hans älsk - - li - ga kä - ra.

kk. *Nl*, Pärnä, Reimars.Sj. *Fanny Grön*, f. 1874.Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Un - gersven - nen tjän - te på ko - nungens gård för pen - gar och präk - ti - ga
 klä - der. Så li - te han åt, dess mindre han drack, det var allt för hans
 älsk - li - ga kä - ra.

¹ Stiger nästan ett helt tonsteg. *Anm. i kop.*

II. *Öb*, Kårsholm, Voitby.

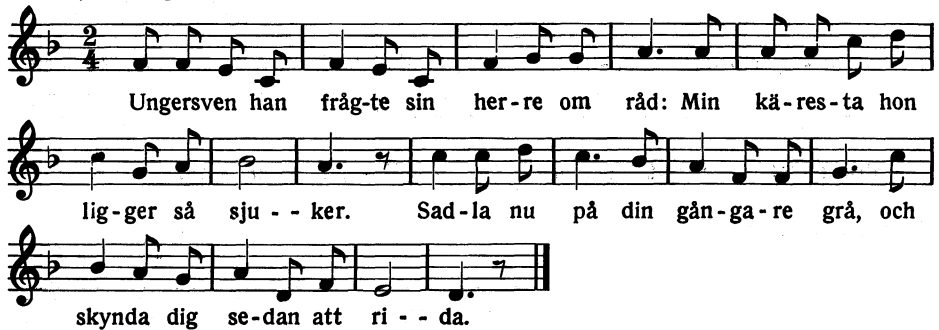
Uppt. Otto Andersson.

O - lar A - de - lin han tjän - te i ko - nun - gens gård för
pen - nin - gar och väl för - skon - ta klä - der. Ja, li - tet han åt, ja,
min - dre han drack, han tänk - te på sin hjär - te - li - ga kä - ra.

mm. *Nl*, Ingå, Fagervik.Sj. *Karolina Stenman*, f. 1866.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

nn. *Nl*, Helsinge.

Ungersven han fråg - te sin her - re om råd: Min kä - res - ta hon
lig - ger så sju - - ker. Sad - la nu på din gån - ga - re grå, och
skynda dig se - dan att ri - - da.

oo. *Nl*, Pärnä, Erlandsböle.

Sj. samlad ungdom.

Fonogr. Otto Andersson. Kop.

Greta Dahlström

Un - ger - sven han sa - - - de till stall - drän - gen sin: Stå
upp, sad - la upp mi - na häs - tar, så ska vi ri - da ett

styc - ke läng-re fram för att se ef-ter lil - la gull - vän - nen.

Un-ger-sven han red nu ett styc - ke där fram, där möt - te han kä-
res-tans bro - der. Först fråg - te han ef - ter lil - la vän - nen
sin, och se - dan ef - ter fa - - der och mo - der.

pp. *Nl*, Strömfors, Bodängen.
Sj. *Vendla Blomkvist*, f. 1841.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Un-gersven han tjän - te på ko - nungens gård med präk-ti - ga och
väl - skod - da klä - der. Ju mind - re han åt och ju
mind-re han drack, det var allt för hans hjärte - li - ga kä - ra.

qq.³ *Nl*, Sibbo.

Uppt. Th. Wegelius.

Där tjän - te en her - re på ko - nun - gens gård för

¹ Senare delen även:

Ju - - -

Anm. av uppt.

³ Orig. tonart i hdskr. a-moll.

pen - gar och hög - skur - na klä - - - der. Ju li - tet han åt och
alls in - tet drack, och båg - ge hans ö - gon de run - - no.

- TEXT. **A.** »Ungersvennens dröm», KO, L. W. Fagerlund, Anteckningar 196. (r)
Översikt. **B.** HO, S.L.S. 367, 211. (p)
C. Helsingfors, Svenssons saml. 4, 58.
D. »Skön ros», BO, Nyl. V, 308.
E. »Sofis visa», LO, S.L.S. 12, 66. (o)
F. PA, S.L.S. 16, 199. (hh)
G. PA, I.N.E. Saml. O. A. (å)
H. »Brudens död», HI, S.L.S. 82, 234. (b)
I. HO, S.L.S. 367, 217. (g)
J. LF, R3, 165, 181; även R3, 165, 259. (i)
K. KN, S.L.S. 523, 105. (f)
L. »Den sörjande», PO, Nyl. III, 124. (dd)
M. NV, R5, 186, 355; även R5, 186, 358. (aa)
N. NV, S.L.S. 1, 239.
O. »Kårestan min», Öb, S.L.S. 1, 426.
P. KH, Hembygden 1911, 38.
Q. »Den sörjande», PÅ, Nyl. III, 121. (jj)
R. ST, S.L.S. 367, 1382. (kk)
S. HE, Nyl. III, 123. (nn)
T. PÅ, I.N.E. Saml. O. A. (oo)
U. MÅ, Svenssons saml. 19, 8.
V. KO, S.L.S. 352, 137. (bb)
X. HO, S.L.S. 318, 61. (q)
Y. KO, S.L.S. 352, 133. (cc)
Z. NA, S.L.S. 367, 222. (v)
Å. NA, S.L.S. 352, 131. (s)
Ä. KO, S.L.S. 352, 143. (ff)
Ö. HI, S.L.S. 367, 225. (z)
AA. NA, S.L.S. 352, 126. (u)
BB. GE, S.L.S. 329, 31. (y)
CC. IÖ, S.L.S. 508, 107. (h)
DD. LF, S.L.S. 523, 108.
EE. LF, S.L.S. 523, 101. (k)
FF. LF, S.L.S. 523, 98. (m)
GG. LF, S.L.S. 523, 95. (j)
HH. LF, S.L.S. 523, 93. (ä)
II. KH, S.L.S. 1, 439.
JJ. KN, S.L.S. 1, 121.
KK. RE, R3, 165, 459.
LL. NÅ, S.L.S. 1, 119.
MM. »Den sörjande», KH, S.L.S. 25, 36.
NN. VÖ, S.L.S. 37, 331.
OO. VÖ, Vasa Brages saml. 125. (c)
PP. EE, S.L.S. 47, 10; även B. A. 11, 20.
QQ. Öb, R3, 165, 282.
RR. KH, I.N.E. Saml. O. A. (ll)
SS. BO, I.N.E. Saml. O. A. (gg)
TT. BO, Svenssons saml. 3, 66.
UU. Helsingfors, Svenssons saml. 4, 26.
VV. NI, Svenssons saml. 4, 27.
XX. BO, Svenssons saml. 6, 33.
YY. BO, Svenssons saml. 6, 36.

A.

Varianter.

Korpo. Uppt. L. W. Fagerlund 1878.

1. »Gråt inte, sörj inte, kärestan min,
jag vill eder ära betala.
— sjung hopp, sade jag, farallalallala —
Jag vill eder ära betala.»
2. »Jag skall giva dig min stalldräng
så fin
och därtill tolvtusende dukater.»
3. »Behåller nu själv er stalldräng
så fin
och därtill tolvtusende dukater.
4. Får jag då inte ungersvennen
själv,
så reser jag hem till min moder.»
5. Och när som hon kom till Lisabon
fram,
där mötte hon sin kära moder.
6. »Se goddag, se goddag, dotteren
min,
varför är du vorden så bleker?»
7. Lyster dig vin eller lyster dig mjöd,
eller lyster dig ölet det brunat?»
8. »Mig lyster ej vin, mig lyster ej
mjöd,
mig lyster ej ölet det bruna.
9. Men om min moder ville bädda
mig en säng,
att jag däruti kan få vila.»
10. Och ungersven drömde drömmen
en natt,
att kärestan dog bort uti sveda.
11. Och ungersven gick sig åt stallet
in
och klappade blacken på gumpen.
12. Och ungersven satte guldsadeln
uppå
och selar med silver beslagne.
13. Och ungersven gick åt kammar-
ren in
och klädde sig i finaste kläder.
14. Och ungersven red sju miler en
natt,
när andra sova sötaste sömnen.
15. Men när som han kom till grön-
skande skog,
så fick han höra fåglarna sjunga.
16. De sjöngo om jungfru, sjöngo
om mö,
men allra kärestan hon var döder.
17. Och ungersven red ett stycke
bättre fram,
så fick han höra klockorna ringa.
18. »Goddag, goddag, mina ringare-
män,
för vem ringen I denna ringning?»
19. »Vi ringa vår ringning för unger-
svens brud,
som bort ifrån världen har vandrat.»
20. Och ungersven red ett stycke
bättre fram,
så fick han se de grävare gräva.
21. »Goddag, goddag, mina grävare-
män,
för vem gräven I denna graven?»
22. »Vi gräva den graven för un-
gersvens brud,
som här uti jorden skall vila.»
23. »Så gräven den graven djuper
och bred,
så att två däruti kan få vila.»
24. Ungersven red ett stycke bättre
fram,
då mötte han bärare, som bära.

25. »Sätt ned, sätt ned, mina bärare-
män,
att jag detta liket får skåda.»

26. Så klappar han henne på blek-
blåa kind,
som förr varit rosenderöder.

27. Och fruar och jungfrur, som
krusa hennes hår,
de bådo honom annan utvälja.

28. »Hennes like ej finns i hela vårt
land,
ej heller i sju kungariken.

29. Den kistan den är både djuper
och bred,
så att två däruti kan få vila.»

30. Så drager han fram sitt förgyl-
lande svärd,
det trär han igenom sin sida.
— sjung hopp, sade jag, farallarallala —
Det trär han igenom sin sida.

B.

Houtskär, Sördö. Sj. Serafina Vestin, f. 1878. Uppt. Greta Dahlström 1924.

»Gråt intet, sörj intet, allra kårestan
min,
jag vill eder ära betala.
— sjung hopp, sade jag, sjung fälle-
rallala —
Jag vill eder ära betala.

2. Jag vill giva er min stalledräng
så fin
och därtill tolvtusende dukater.»

3. »Nej, får jag intet ungersven själv,
så gångar jag hem till min moder.»

4. Men när som hon kommer åt Lis-
sabon fram,
där mötte hon sin käraste moder.

5. »Goddag, goddag, kär dotteren
min,
varföre är du vorden så bleker?

6. Luster dig mjöd eller luster dig
vin
eller luster dig ölet det bruna?»

7. »Nej, intet luster mig varken öl
eller vin,
ej heller ölet det bruna.

8. Men om min moder ville bädda
mig en säng,
att jag däruti kan få vila.»

9. Ungersven han drömde en dröm
om en natt,
att kårestan dog bort utav sveda.

10. Då gångar han sig åt stallet in,
där klappade han blacken på gumpen.

11. Då sätter han guldsadeln uppå
och betselen med silverbeslagen.

12. Sen gångar han åt kammaren in
och kläder sig i finaste kläder.

13. Ungersven han rider sju mil
om en natt,
när andra sover sötaste sömnen.

14. Men när som han kommer i gröns-
kande skog,
då fick han höra fåglarna sjunga.

15. De sjöngo om jungfrun, de sjön-
go om mön,
men allra mest att kårestan var döder.

16. Men när som han kommer ett
stycke längre fram,
då fick han se grävaren, som grävde.

17. »Goddag, goddag, mina grävare-
män,
för vem gräver ni den här graven?»

18. »Vi gräver den graven för un-
gersvens brud,
som här uti jorden skall vila.»

19. »Så gräven den graven så bred
och så djup,
att två däruti kan få vila.»

20. När som han kommer ett stycke
längre fram,
så fick han höra klockorna ringa.

21. »Goddag, goddag, mina ringare-
män,
för vem ringer ni den här ringen?»

22. »Vi ringer den ringen för unger-
svens brud,
som bort ifrån världen har vandrat.»

23. Ungersven han rider ett stycke
längre fram,
där mötte han bårare, som buro.

24. »Stanna, o stanna, mina bårare-
män,
att jag detta liket får beskåda.»

25. Då klappade han henne på blek-
blåa kind,
som förr har varit rosenderöda.

26. »Den kistan den är ju så bred
och så lång,
att två däruti kunde vila.»

27. Då drager han fram det förgyllene
svärd,
och sticker det igenom sin sida.
— sjung hopp, sade jag, sjung falleral-
lala —
Och sticker det igenom sin sida.

C.

Helsingfors. Sj. Elna Rosenius (lärt visan av sin mor). Uppt. A. P. Svensson.

1. En natt så har jag sovit hos en
herreman så rik
från aftonen ända till morgon.
Men när det börjar dagas i unga her-
rens hus,
då började skön jungfrun att gråta.
— sjung siallallej, sjung siallallej —

2. »Och gråt ej skön jungfru, och
gråt ej skön ros,
ty jag vill er ära betala,
ty jag ville giva eder en tallrik utav
guld
och därpå ett hundrade dukater.»

3. »Men om jag nu ej själva herren
kan få,
då vill jag hemma till min moder.»

»Och käraste min moder, bädda upp
min säng,
för jag är så innerligen sjuker.

4. O, käraste min moder, skriv nu
ett brev,
att jag till min käresta får skicka.»
När ungersven om morgonen fick brevet
till sig,
då började han så innerligen gråta.

5. »Och hör du min stalldräng, sadla
opp min häst,
att jag till min käresta får rida.»
Sen redo han ett stycke, ett stycke
längre fram,
där mötte han de grävare, som grävde.

6. »Ack hör ni mina grävare, åt
vem gräver ni,
åt vem gräven I denna graven?»
»Vi gräven åt en lilja, en ungermans
brud,
som här under jorden skall vila.»

7. Sen redo han ett stycke, ett
stycke längre fram,
så mötte han de ringare, som ringde.
»Och hör ni mina ringare, för vem rin-
gen I,
för vem ringen I denna ringning?»

8. »Vi ringe för en lilja, en ungermans
brud,
som här under jorden skall vila.»
Sen redo han ett stycke, ett stycke
längre fram,
där mötte han de sångare, som sjöngo.

9. »Ack hör ni, mina sångare, för vem
sjungen I,
för vem sjungen I denna sången?»

»Vi sjunga för en lilja, en ungermans
brud,
som här under jorden skall vila.»

10. Sen redo han ett stycke, ett
stycke längre fram,
där mötte han de bärare, som bårø.
»Och hör ni mina bärare, ack vem bårø-
ren I,
ack, vem bårøren I uppå bårøren?»

11. »Vi bårø här en lilja, en unger-
mans brud,
som här under jorden skall vila.»
»Ack hör ni mina bårøare, ack slårøppen
nu ned,
att jag får min kärøsta beskårøda.»

12. Och nu så får jag klappa på ro-
senrøda kind,
som fordom här — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —
— sjung siallallej, sjung siallallej —

D.

Borgå.

1. »God morgon, min vän, god mor-
gon, min ros,
var har du varit så länge?»
»Jag har nu varit hos en herre så fin
från afton ånda till morgon.»
— sjung farallalallej —

2. Och när som jungfrun uppvak-
nade,
begrønte hon till att gråta.
»Gråt inte, min skøna, gråt inte, min ros,
døn åra den vill jag betala.

3. Åt dig så vill jag giva min stallare
fin
och dårtill ett hundra dukater.»
»Men om jag ej sjålve herren kan få,
vill jag rida hem till min moder.»

4. »Och kärø min moder, I bårøden
upp min sång,
jag år nu så innerligen sjuker.»
Så sårøtter hon sig på førgyllande stol
och skriver då avskedsbrevet.

5. Och när den herren det brevet
fick,
så bårøjade han till att gråta.
Så sadlade han sin gångare grå
och bårøjade till att rida.

6. Och när som han red ett litet
stycke fram,
så hørøde han, hur klockorna de ringde.
»Førø vem ringen I denna ringning?»
»Allt førø en skøen ros, som här i jorden
skall vila.»

7. Och när som han red ett litet
stycke fram,
så mötte han grävare, som grävde.
»För vem gräven I denna grav?»
»Allt för en skön ros, som här i jorden
skall vila.»

8. Och när som han red ett litet
stycke fram,
så mötte han bärare, som buro.
»Vem bären I i denna här bären?»
»Det är en skön ros, som under jorden
skall vila.»

9. Och nu så får du klappa på snö-
bleker kind,
som förr varit rosenderöder.
»Väl kan jag finna en jungfru igen,
men aldrig får jag din gelike.

10. Hon finnes ej här i detta land,
ej heller i sju kungariken.»
Gud nåde dig, stackars ungersven,
var har du varit så länge?
— sjung farallalallej —

E.

Lojo. Uppt. Uno Stadius 1890.

1. Och nu så har jag sovit hos en her-
reman i natt,
allt ända ifrån morgon intill afton.
— sjung opp faderallallej, sjung opp
faderallallej —
Ja ända ifrån morgon intill afton.

2. Och när som det blev dager och
dageren blev stor,
började sköna jungfrun gråta.

3. »Gråt ej, min flicka och gråt ej,
Sofi,
din ära vill jag betala.

4. Jag skall giva dig en tallrik av
guld
och därpå hundra dukater.»

5. »Nej, om jag nu icke själva her-
ren kan få,
då reser jag hem till min moder.»

6. »Ack hören I, min moder, bädden
upp min säng,
ty jag har nu blivit så sjuker.

7. Ack hören I, min moder, skriven
mig ett brev,
att jag till min käresta får skicka.»

8. När som han detta brevet fingo
till sig,
då började han till att skratta.

9. Men när som jag detta brevet
läste upp,
då började han till att gråta.

10. »Hören I, mina stallmästar,
salin på min häst,
att jag till min käresta får rida.»

11. När som han red ett litet styc-
ke fram,
då hörde han de småfåglar sjunga.

12. »Hören I mina fåglar, för vem
så sjungen I,
för vem sjungen I denna sången?»

13. »Vi sjunga för en jungfru, vi
sjunga för en mö,
som här under jorden skall vila.»

14. Sen svängde han sig om, sen
for han hem igen,
men tårarna på kinderna de runno.
— sjung opp faderallallej, sjung opp
faderallallej —
Men tårarna på kinderna de runno.

F.

Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

1. Och ungersven han gångar sig i
kammaren in,
han kläder sig i finaste kläder.
— sjung frallirallira, så ynkeligt det
var —
Han klädde sig i finaste kläder.
2. Och ungersven han gångar sig i
stallet in,
han klappade blacken på länden.
3. Och ungersven han kastade gull-
sadeln uppå,
och betset var silverbeslaget.
4. Och ungersven han rider sju mil
om en natt,
allt medan de andra månd sova.
5. Och när som han kom åt den
grönskande skog,
så hörde han de fåglarna sjunga.
6. De sjöngo om en jungfru, de
sjöngo om mej,
men allra mesta käristan var döder.
7. Och när som jag kom åt kyrkan
fram,
så hörde jag de ringarena ringa.
8. »Och hören, I ringare, vad ringer
ni här,
vad ringer ni i klockorna före?»
9. »Vi ringa nu allt för en unger-
svens brud,
som nu här i jorden skall föras.»
10. Och när som jag kom åt kyrko-
gården fram,
så såg jag de grävarena gräva.
11. »Och hören ni, grävare, vad
gräver ni här,
vad gräver ni gravarna före?»
12. »Vi gräva nu allt för en unger-
svens brud,
som här uti jorden skall grävas.»
13. Och när som jag kom åt kam-
maren in,
så svepte de min kärista till döden.
14. Och bleka så voro de rosende-
kind,
som förr ha varit rosenderöda.
15. Därinne voro herrar och hövids-
män,
som bad mig en annan utvälja.
16. Och väl kan jag mig en annan få,
men aldrig finner jag hennes like.
17. Ty hennes like finns ej i hela
vårt land,
ej heller i sju konungariken.
— sjung frallirallira, så ynkeligt det
var —
Ej heller i sju konungariken.

G.

Pargas, Malm. Sj. värdinnan Moberg. Uppt. Otto Andersson 1907.

1. Ungersven han gångar sig i stallet in,
han klappade Blacken på länden.
— å, hå, hå, hur ynkeligt det är —
Han klappade Blacken på länden.
2. Ungersven han redo sig sju mil
om en natt,
allt medan andra sött månde sova.
3. Ungersven han redo åt grönskande
lund,
där hörde han fåglarna sjunga.
4. »Och hören, ni fåglar, vad sjun-
gen ni här,
som här uti skogen månd sjunga?»

5. »Vi sjunga allt åt en ungersvens
brud,
som här uti jorden skall vila.»

6. Och ungersven han red sig ett
stycke till fram.
Där sågo han klockorna ringa.

7. »Och hören, ni ringare, vad ringen
ni här,
som här uti skogen månd ringa?»

8. »Vi ringer allt åt en ungersvens
brud,
som här uti jorden skall vila.»

9. Ungersven han red så ett stycke
till fram.
Där sågo han grävare gräva.

10. »Och hören, ni grävare, vad grä-
ven ni här,
som här uti skogen månd gräva?»

11. »Vi gräva allt åt en ungersvens
brud,
som här uti jorden skall vila.»

12. Ungersven han gångar sig i kam-
maren in.
Där svepte de kårestan till like.

13. Han klappade henne på blekaste
kind,
som förr har varit rosende röda.

14. Där inne satt herrar och hövits-
män,
som bad mig utvälja mig en annan.

15. »Väl vet jag, att jag en annan
får,
men aldrig finner jag hennes like.»

16. »Hennes like det finns ej i hela
vårt land,
ej heller i sju konungariket.»
— å, hå, hå, så sorgeligt det var —
Ej heller i sju konungariket.

H.

Hitis, Rosala. Sj. M. L. Holsten. Uppt. J. E. Wefver 1880-talet.

1. Ungersven han gick åt stallet
med ljus,
han klappade fålan uppå låren.
— hej hopp, sade jag, så sorgligt det
var —
Han klappade fålan uppå låren.

2. Själv sätter han gullsalen uppå
och betsla med silverbeslagen.
— men hopp, sade jag, så sorgeligt det
var —
Och betsla med silverbeslagen.

3. Och själv sätter han sig däruppå,
han skulle åt lunden utrida.

4. Och ungersven han rider åt vägen
fram,
där hörde han de fåglarna sjunga.

5. »Och kära ni min fåglar, vad
sjungen I nu,
när andra så sött månde sova?»

6. »Vi sjunga ju allt för en unger-
svens brud,
som nu av världen avlidit.»

7. Och ungersven han redo åt vägen
där fram,
så hörde han de klockorna klinga.

8. »Och kära ni, min klockor, vad
ringen I nu,
när andra så sött månde sova?»

9. »Vi ringa allt för en ungersvens
brud,
som nu av världen avlidit.»

10. Och ungersven han redo åt vä-
gen fram,
där fick han se lik och likbåren.

11. »Och kära ni min bärare, vad
båren I här,
medan andra så sött mån-
de sova?»

12. »Vi bära nu en ungersvens brud,
som nu av världen avlidit.

— men hopp, sade ja, så sorgeligt
det var —

Som nu av världen avlidit.»

I.

Houtskär, Äppelö. Sj. Anderetta Blomkvist, f. 1866. Uppt. Greta Dahlström 1924.

Sent om en afton och sent om en kväll,
så lade jag mig neder till att vila.
— hej hopp, sade jag, sjung tralla-
rallara —

Då lade jag mig neder till att vila.

2. Då fick jag ett brev ifrån kårestan
min,
att jag till henne skulle resa.

3. Då satte jag mig upp i sängen
min
och drog uppå mig mina kläder.

4. Då gick jag mig åt stallet in
och klappade Blacken uppå länden.

5. Så sadla jag på en förgyllene sal
med betsel och silverbeslagen.

6. Då redo jag mig ett stycke längre
fram,
där hörde jag de fåglarna sjöngo.

7. Den ena sjöngo si, den andra
sjöngo så,
den tredje sjöng, att kårestan var döder.

8. Då red jag mig till gästgivargård,
där jag var vaner till att vila.

9. Då red jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag de ringaremänner.

10. »Goddag, goddag, mina ringare-
män,
åt vem ringen I här utföre?»

11. »Vi ringer allt åt en skön un-
gersven,
som nu i dessa dagar blivit döder.»

12. Då redo jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag de grävaremänner.

13. »Goddag, goddag, mina grävare-
män,
åt vem gräven I här utföre?»

14. »Vi gräver allt åt en skön
ungersven,
som nu i dessa dagar blivit döder.»

15. Då redo jag mig ett stycke
längre fram,
där mötte jag de bäraremänner.

16. »Sitt neder, sitt neder, mina
bäraremän,
jag ville den jungfrun beskåda.»

17. Hennes ögon de lyste såsom
strålar utav guld,
hennes hår varder lagt uti lockar.

18. Ej annat jag visste, ej annat
jag trodd,
än att hjärtat uti mig skulle spricka.

19. Där kommo herrar och ämbets-
män,
de bjödo mig att välja mig en annan.

20. Nogväl kan jag välja mig en
annan till vän,
men hennes like i detta land ej finnes.
— hej hopp, sade jag, sjung tralla-
rallara —
Ej heller i sju konungariken.

J.

Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Karl Gustaf Lång. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. Helt sent om en afton, helt sent
om en kväld,
så fick jag ett båd ifrån kärastan min,
att jag till henne skulle resa.
— hej, hoffaralla rej¹ —
Att jag till henne skulle resa.
2. Så reste jag mig upp ur min säng
och klädde på mig mina kläder.
3. Sen gingo jag mig uti stallet in
och klappade blackena på länder.
4. Så salade jag mig min förgyllene
sal
och bessel med silverbeslagen.
5. Så reste jag mig på blackens rygg
och gav mig så ut till att rida.
6. Så reste jag mig över sex milars
skog,
där andra månde söteligen sova.
7. Och när jag kom på den höga
sandeås,
då hörde jag, att fåglarna de sjungo.
8. Så redo jag mig ett stycke länger
fram,
så hörde jag, att klockorna de välvde.
9. Sen redo jag mig ett stycke länger
[fram],
så mötte jag ringaremännen.
10. »I ringaremän, I ringen nu så,
för vem ringen I denna gången?»
11. »Vi ringe vi för en ungmans
brud,
som i dessa dagar haver blivit döder.»
12. Så redo jag mig ett stycke län-
ger fram,
där mötte jag grävaremännen.
13. »I grävaremän, I gräven nu så,
åt vem gräven I så denna graven?»
14. »Vi gräve vi för en ung mans
brud,
som i dessa dagar haver blivit döder.»
15. Så redo jag mig till svärdgården
fram,
där min kärasta tillförne haver varit.
16. Där stodo då jungfrur (fröknor)
och hädiniska kvinnor,
som svepte min kärasta till graven.
17. Hennes ögon var liksom strålar
av gull,
och håret var lagder uti lockar.
18. »Ej annat jag trodde, ej annat
jag visste,
än hjärtat i mig skulle sprecka.»
19. »Men här finnes ju jungfrur och
och hädiniska kvinnor,
du kan ju dig en annan utvälja.»
20. »Men intet så finnes hon i detta
kungaland,
eller i sju kungariken.
— hej hoffaralla rej —
Eller i sju kungariken.

¹ Enl. en annan av Wefvar upptecknad variant efter samma sångare (R3, 165, 259) är omkvädet: — sjung offadera, sjung fallerallera —.

K.

Korsnäs. Sj. Selma Holmblad, f. 1892. Uppt. Alfild Adolfsson 1930.

1. Jag fick ett brev ifrån kärasten
min,
att jag till henne skulle resa.
— :: sjung hopp farallala :: —
Att jag till henne skulle resa.
2. Då gick jag in i stallet mitt
och klappade blacken uppå ryggen.
3. Sen sala jag på en förgyllande
sal,
och betsel och beslaget var av silver.
4. Sen redo jag mig uppå en hög ås,
där hörde jag fåglar, som sjöngo.
5. Den ena sjöngo si, och den andra
sjöng så,
den tredje, att min käraste var döder.
6. Sen redo jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag ringaremänner.
7. »O ringaremän, o ringaremän,
vem har ni denna gången ringit före?»
8. »En unger mans jungfru, en unger
mamsell,
som har i dessa dagar blivit döde.»
9. Sen redo jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag grävaremänner.
10. »O grävaremän, o grävaremän,
vem har ni denna gången grävit före?»
11. »En unger mans jungfru, en unger
mamsell,
som har i dessa dagar blivit döde.»
12. Sen redo jag mig till konungens
gård,
där jag var van till att vara.
13. Och där var ingen, som emot
mig tog,
som alltid var van till att vara.
14. Sen gånger jag mig in i kamma-
ren in,
där de hade min kärast svept till graven.
15. Och hennes ögon de voro såsom
strålar utav guld,
och håret det var lagt uti lockar.
16. Och här står jungfrur och hed-
niska fröknor:
»Du kan ju dig en annan utvälja.»
17. »Nej icke så finns hon i detta
konungarik
ej heller i de sju andra.
— :: sjung hopp farallala :: —
Ej heller i de sju andra.»

L.

Pojo.

1. Jag fick mig ett bud allt sent om
en kväll,
att jag till min käreasta skull fara.
— sjung hopp farallalla, sjung hopp
farallalla —
Att jag till min käreasta skull fara.
2. Sen gånger jag till stallet med
en fart
och klappar den blacken på länden.
3. Sen kastade jag guldsadeln uppå,
och betslet var si verbeslaget.

4. Sen redo jag tre trettio mil,
allt medan de andra söteligen sovde.

5. Sen redo jag en liten stund igen,
så fick jag hör klockorna de välvde.

6. Sen redo jag en liten stund igen,
så fick jag si grävarne, som grävde.

7. »Och hören I, gubbar, vem gräven
I åt,
som här in i jorden skall nerläggas?»

8. »Vi gräver ju åt en ungersvens
brud,
som här in i jorden skall inläggas.»

9. Sen redo jag till höga loftets mur,
där jag trodde min käresta sku vara.

10. Där var ju andra fruar och ho-
vets mamseller,
som svepte min käresta till graven.

11. Halsen var satt uti pärlor och
gull,
och håret var satt uti lockar.

12. Sen klappa jag henne på blek-
vitan kind,
som förr hade varit rosenderöder.

13. »Och hören I, herre, vad sörjen
I så,
kan ni icke skaffa er en annan?»

14. »Det vet jag visst väl, att jag
kan skaffa mig en ann,
men icke en hennes skön like.

15. Nej inte så finns hon i detta
Svea land,
ja icke i sju konungarikén.
— sjung hopp farallalla, sjung hopp
farallalla —
Ja icke i sju konungarikén.»

M.

Nedervetil. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Det var sent om en kväll, jag
lade mig till ro
och visste av ingen kvida (möda).
Sen kom en brev från kärasten min,
att jag skull till henne bortresa.
— sjung farallara, sjung fallarallara —
Att jag skull till henne bortresa.

2. Sen gingo jag mig i ställen där in
och klappade den blacken uppå län-
den,
sen togo [jag] salen och salade uppå,
och beslen var silverbeslagen.

3. Sen lades jag mig därovan uppå
och körde sju milars skog,
medan andra mände söteligen sova.

4. Sen redo jag mig en liten stycke
fram
och hörde, huru fåglarna de kuttra.

Den ena kuttrar nu, den andra kuttrar
tu,
den tredje kuttrar kärasten för döden.

5. Sen redo jag mig en liten stycke
fram,
och hörde, huru klockorna de välvde.
Den ena välvde nu, den andra välvde tu,
den tredje välvde kärastan för döden.

6. »Vi ringen I här, vi ringen I där?»
»Vi ringa för en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.»

7. Sen redo jag mig en liten stycke
fram
och såg, huru bäarne de boro.
»Vi bären I här, vi bären I där?»
»Vi bära en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.»

8. Sen redo jag mig en liten stycke fram,
och sågo, huru gråvarne de grovo.
»Vi gråven I här, vi gråven I där?»
»Vi gråva för en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.»

9. Sen redo jag mig i stora stadens krus,
där stodo fröknar och hövitska jungfrur,
som svepte aldra kårestan min till graven.

10. »Vi svepen I här, vi svepen I där?»
»Vi svepa en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.¹

11. »En annan kan I utvälja,
men aldrig hennes like.
Hennes ögon äro grå, hennes händer
äro vit,
och hennes kinder äro röda som en
blomma.
— sjung farallara, sjung fallarallala —
Och hennes kinder äro röda som en
blomma.»

N.

Nedervetil. Sj. Anna Maria Slotte. Uppt. John Holgers 1882.

1. Så lade jag mig så sent på min säng,
när som andra månde söteligen sova,
då kom där ett bud ifrån kårestan min,
att jag skull till henne bortresa.

2. Då gångade jag i stallet därin
och klappade Blacken uppå länden,
då sadlade jag gullsadeln uppå,
och betset var silverbeslaget.

3. Då satte [jag] mig där ovan uppå
och tänkte till kårestan bortresa.
Då redo jag mig genom sjumila skog,
när som andra månde söteligen sova.

4. Då redo jag mig ett litet stycke fram,
där hörde jag de fåglarna, som kvittra,
Och allt vad de kvittra och allt vad de
sjöng,
så var det, att min käraste var döder.

5. Då redo jag mig ett litet stycke fram,
där hörde jag de klockorna, som klinga.
»Och sägen I mig, I gode ringesmän,
för vem de där klockorna klinga?»

6. »Vi ringa ju här för en unger
mamsell,

som skall uti jorden att vila.»
— — — — —
— — — — —

7. Då redo jag mig ett litet stycke fram,
då såg jag de gravarna, som gråves.
»Sägen I mig, I gode gravemän,
för vem de där gravarna gråves?»

8. .:; »Vi gråva ju här för en unger
mamsell,
som skall uti jorden att vila.» .:;
— — — — —
— — — — —

9. De redo jag mig på kyrkogården in
och sadlade gullsadeln utav Blacken.
Då gångade jag i höga salen in,
där mente jag min käraste skull vara.

10. Där stod ju de jungfrur och her-
darnes frur
och svepte min käraste till graven.
Hennes hår det strålade av silver och
gull,
och det var ju lagder uti lockar.

11. Hennes kinder var rosende röder,
och ögon var blå som en duva,
— — — — —
och ögon var blå som en duva.

¹ Uppt. anmärker här: »Jungfruarna svarade, att han väl kunde få en annan, som var lika vacker som den förra, vartill han kvad följande vers.»

O.

Österbotten. Uppt. Mikael Lybeck 1882—83.

1. Det var så sent uppå min säng,
och klockan gick till nio,
då kom där ett bud ifrån karestan min,
att jag dit skulle bortrida.

2. Då gick jag strax uti stallet,
och klappade blacken på länden,
— — — — —
och betset (var) med silverbeslagen.

3. Men då jag ridit ett stycke fram,
så hörde jag fåglarna kvittra.
Den ena kvittra hit, och den andra
kvittra dit,
och den tredje kvittra, att min käresta
va döder.

4. Då redo jag mig ett stycke längre
fram,
till dess jag hörde klockorna klinga.
Den ena klinga hit, och den andra
klinga dit,
och den tredje klinga, att min käresta
va döder.

5. Men då jag nalkades till kyrko-
gård,
då såg jag en grav, som var grävder.

Så frågade jag: »I små grävaremän,
vem gräven I denna graven före?»

6. »Vi gräva ju allt för vår unga mam-
sell,
som här uppå kyrkogård skall vila.»

7. Då gångar jag mig uti salen där
in,
där stodo tre jungfrur och hövidsmam-
sell
och svepte min käresta till döda.

8. Då klappade jag på hennes blek-
nade kind,
som för har varit rosenderöda.

9. Ännu kan jag finna den, som jag
vill ha,
men aldrig jag finner hennes like
varken i detta konungaland
ej heller i sju andra riken.

10. Hon hade ju hår, som strålade
av guld,
och de voro lagda uti lockar.
— — — — —
— — — — —

P.

Korsholm, Anixor. Ur handskriven visbok. Uppt. Jakob Tegengren 1911.

1. Olar Adelin¹ han tjänte i konun-
gens gård
för penningar och väl förskonta kläder.
Ja, litet han åt, ja, mindre han drack,
han tänkte på sin hjärtelig kära.

2. Olar Adelin han tjänte konun-
gens grevinn,
han gjorde alla tjänster han kunde.
Han beder sin konung ödmjukast, han
får lov
att resa till rosendelunden.

3. »Ej felar dig nöjen, ej felar dig ro,
ej felar dig kläder eller föda.
Så säg mig nu allenast ett ord:
vad skall du till rosendelunden göra?»

4. »Jag haver ju fått en tidning på
denna här dag,
varöver mitt hjärta fast blöder.
Jag haver ju fått ett brev ifrån rosende-
lund,
som säger, att min käraste är döder.»

¹ I visboken är namnet förvrängt till O. Ladolin. *Anm. av uppt.*

5. »Olar Adelin, jag säger dig förvisst, hon är ju intet mera än en kvinna. Så skall jag nu laga uti mitt råd, att du skall få den yppersta grevinnan.»

6. »Allt vad konungen äger uti sitt råd, det vill jag ej slätt hava. Långt hellre vill jag resa till rosendelund att följa min käraste till grava.»

7. »Du haver ju varit den trognaste i mitt råd av alla de grevar och baroner, därför vill jag dig giva en hederlig skänk: tolv tusende glanska kronor.

8. Pistolen och sadeln dem giver jag dig och hästen den kvickaste av alla. Sen så vill jag hava din kropp och din själ dem Herren, din Gudi, befalla.»

9. Olar Adelin han sadlade sin rännare röd, och röden var så kvicker och så snäller. Han rider långt fortare, än fågeln flög allt över de nordiska fjällen.

10. Så rider han sig till rosendelund, där binder han hästen vid stötte. Så gångar han sig i förstugan in, där fruar och jungfrur de gräto.

11. Så gångar han sig i frustugan in, där vrider han sin händer så svåra, och vart och ett sandkorn på golvet där låg, så vattnade han med tårar.

12. Så sade den gamla frustugumor: »Du må väl finna hennes like.» »Nej, hon är ej på denna här jord, ej heller i detta kungarrike.»

13. Olar Adelin han böjde sina knän ner till jord, och börja som väl samtelig han ville somna, sen ståndar han upp med darrande arm och tog sin allra käraste i famnen.

14. De lade båda liken uti en grav, och kistan var gjord utav marmor. Där vila de sött till domedag uppå varandras armar.

Q.

Pärnä.

1. Ungersven han tjänte på konungens gård för penningar och välgjorda kläder. Ju mindre han åt, ju mindre han drack, det var allt för hans älskliga kära.

2. Och ungersven han följde sin herre till säng, och gjorde den tjänsten som han borde. »Och kära ni min herre, får jag den lov kväll? Min käresta hon är så illa sjuker.»

3. »Och hur har du det höra fått din käresta är sjuk,

att ingen kan förlindra hennes kvida? Så sadla nu på din gångare grå och laga dig sen fort till att rida.»

4. Ungersven han red med den lån-gaste väg, där mötte han sin älskliga broder. Först frågar han efter kärestan sin, ja sedan efter fader och moder.

5. »Din allra hjärtans kära hon är så illa sjuk, att ingen kan förlindra hennes kvida. Bedjer nu Gud för henne ännu, i himmelriket skall hon sig infinna.»

6. Ungersven han red med den lån-
gaste bro,
där hörde han klockorna som ringde.
»Gud nåde mig nu, jag stackars unger-
sven,
nu haver jag fördröjat mig för länge.»

7. Ungersven han gångar sig i vak-
stugan in,

där jungfrur och mamseller satt och
gräto:
»Si, nu får jag klappa på snövitans kind,
som förr har varit rosenderöder.

8. Väl så kan jag få mig en annan igen,
men ingen i hennes gelike.
Hon finnes ej här uti detta här land,
ej heller i sju konungariket.»

R.

Strömfors, Reimars. Sj. Fanny Grön, f. 1874. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. Ungersvennen tjänte på konun-
gens gård
för pengar och för präktiga kläder.
Så lite han åt, dess mindre han drack;
det var allt för hans älskliga kära.

2. Och ungersven han lagade sin
herre till säng
och gjorde den tjänsten som han borde.
Så frågade han, om han loven kunde få
att resa till kärestan sin.
(»Ack, kära min herre, ack skall jag få
lov i kväll
att resa till min hjärteliga kära.»)

3. »Min hjärteliga kära hon ligger
så sjuk,
att ingen kan lindra hennes kvida.»
»Så sadla då på min gångare grå,
och skynda dig väl fort till att rida.»

4. Ungersven han redo med den
bredaste väg,
han fällde så bitterliga tårar.

Och alla de träden, som bredvid vägen
stod,
de fällde med ungersven tårar.

5. Ungersven han redo med den
bredaste bro,
där mötte han en sopare, som sopa.
»För vem sopen I, för vem sopen I,
för vem sopen I denna vägen?»
»Allt för en skön jungfru, allt för en
skön ros,
som här med denna vägen skall föras.»

6. Ungersven han redo över kyrko-
gården fram,
där mötte han en grävare som grävde.
»För vem gräven I, för vem gräven I,
för vem gräven I denna graven?»
»Allt för en skön jungfru, allt för en
skön ros,
som här uti graven skall vila.»

7. Ungersven han redo i sorgehuset in,
där jungfrur och mamseller de gräto.
Då fingo han klappa på snövitans kind,
som förr varit rosenderöda.

S.

Helsinge.

1. Ungersven han frågte sin herre
om råd:
»Min käresta hon ligger så sjuker.»
»Sadla nu på din gångare grå
och skynda dig sedan att rida.»

2. Ungersven han red nu den lån-
gaste väg,
där mötte han sin kärestas broder.
Först frågte han efter kärestan sin,
och sedan efter fader och moder.

3. »Kårestan hon ligger nu så hård-
ligt sjuk,
att ingen kan lindra hennes plåga,
men bed nu Gud för henne ändå,
i himmelriket måste hon finnas.»

4. Ungersven han red nu den lån-
gaste väg;
han fällde så bitterliga tårar,
att alla de träd, som där vid vägen
stod,
de flöto av bara hans tårar.

5. Ungersven han red på den lån-
gaste bro,

där hörde han, att klockorna ringde:
»Gud nåde mig väl, min fagra ungersven,
nu haver jag dröjt för länge.»

6. Och ungersven han gångar sig i
vakastugan in,
där sutto både fruar och jungfrur.
»Nu så får du klappa på snövitans kind,
som förr haver rosenröd varit.»

7. »Väl så kan jag finna mig en flicka
igen,
men inte hennes gelike.
En sådan en vän så finner jag ej mer,
nej, inte i sju konungarik.»

T.

Pärnå, Erlandsböle. Uppt. Otto Andersson.

1. Ungersven han sade till stall-
drängen sin:
»Stå upp, sadla upp mina hästar,
så skola vi rida ett stycke längre fram
för att se efter lilla gullvännen.»

2. Och ungersven han red nu ett
stycke längre fram,
där mötte han kårestans broder.
Först frågte han efter lilla vännen sin
och sedan efter fader och moder.

3. »Din kåresta hon ligger nu så in-
nerligen sjuk,
att ingen kan lindra hennes plågor.
Men bedjen till Gud för henne än en
gång,
i himmelriket skall vi henne finna.»

4. Och ungersven han red nu ett
stycke längre fram.

Där fällde han så bitterliga tårar,
att alla de träd, som utmed vägen låg,
de flöto i ungersvens tårar.

5. Och ungersven han red över
långa bro,
där hörde han klockorna ringa.
»Gud nåde mig nu, jag stackars
ungersven,
nu haver jag dröjt allt för länge.»

6. Och ungersven han gångar sig i
vakstugan in,
där fruar och mamseller fällde tårar.
»Ja, nu får jag klappa på snövitans kind,
som rosenderöda förr har varit.»

7. Och ungersven han söker sig en
annan till vän,
men intet han finner hennes like.
»Ej finnes hon här, ej heller i det land,
ej heller i sju konungarik.»

U.

Mäntsälä. Sj. fru E. Malm. Uppt. A. P. Svensson.

1. Ungersven sade till stalledräng så:
»Lägg sadel uppå de hästarna grå,
vi vilja till lilla vännen rida,
hon månde på oss förbida.»

2. Ungersven satt sig på fålen så grå.
»Ej hava vi tid till att bida,

vi vilja här rida till jungfrunens gård
för att hinna fram bittida.»

3. Fortare han red, än falken den tlög,
men dessförinnan var jungfrun ren död.
Han skåda fick uppå hennes lik.
»Ej finner jag annan i sju kungarik.»

V. (str. enl. A: 1—30). Korpo, Rosklax. Sj. Lina Eriksson, f. 1879. Uppt. G. Dahlström 1923.

X. (1, 4, 6—12, 14, 17—20, 25—30). Houtskär. Sj. Hilda Jansson. Uppt. Bertel Malm 1920.

Y. (10, 11, 14, 17¹15²16², 17—25, 27¹, 28). Korpo, Galtby. Sj. Augusta Andersson, f. 1871. Uppt. G. Dahlström 1923.

Z. (14, 20—22, 26, 28). Nagu, Gyttja. Sj. Alma Andersson, f. 1862. Uppt. G. Dahlström 1924.

Å. (17, 18, 19a). Nagu, Lökholm. Sj. Isak Isaksson, f. 1865. Uppt. G. Dahlström 1923.

Ä. (10, 11). Korpo, Lohm. Sj. Elna Sjöfelt, f. 1888. Uppt. G. Dahlström 1923.

Ö. (10a, 10b, 11, 15, 16, 24, 25a, 25b, 20, 21, 22¹). Hitis, Vänö. Sj. Rosa Eriksson, f. 1866. Uppt. G. Dahlström 1924.

AA. (10 a, 10 b, 11, 17, 20—22, 20 a, 22 a, 24, 25 a, 25 b, 27, 28 a, 28). Nagu, Nötö. Sj. Charlotta Lundström, f. 1868. Uppt. G. Dahlström 1923.

BB. (11, 17¹15², 16—22, 24, 25 a, 29, 26, 24 c, 28). Geta, Dånö. Sj. Emma Jansson. Uppt. Emil Johnsson 1921.

CC. (10 a, 10 b, 13, 11, 12, 25, 28 c², 28 b). Iniö, Norrby, Sj. Ilia Aarne, f. 1861. Uppt. A. Adolfsson 1928.

DD. (10 a, 13, 11, 12, 13 a, 14, 15, 17, 17¹17b², 18—22, 24 a, 24 c, 28 b, 27, 28, 28 c). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Tilda Lång, f. 1872. Uppt. A. Adolfsson 1930.

EE. (10 a, 13, 11, 12, 13 a, 17, 17¹17b², 18—22, 24 a, 24 b, 24 c, 24 d, 28 c, 28, 28 b). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Hulda Krok, f. 1890. Uppt. A. Adolfsson 1930.

FF. (10 a, 11, 12, 17¹17 b², 18—21). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Sofia Ekberg, f. 1877. Uppt. A. Adolfsson 1930.

GG. (10 a, 24 b, 17¹17 b², 18—22, 24 c). Lappfjärd. Sj. Olivia Hammarberg, f. 1897. Uppt. A. Adolfsson 1930.

HH. (10 a, 11, 17¹17 b², 18, 19, 24 c). Lappfjärd. Sj. Alvina Klockars, f. 1892. Uppt. A. Adolfsson 1930.

II. (10 a, 10 b, 11, 12, 17, 17¹17 b², 18, 19, 24, 25 a¹, 25 b²26², 25, 26 a). Kors-

holm. Sj. Beata Sjölin, 74 år. Uppt. Charles Nylander 1882—83.

JJ. (10 a, 11, 12, 14, 17¹15², 16, 17 b¹ 17², 24 a, 24 d, 28 c). Korsnäs. Sj. Maja Vitaniemi. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—83.

KK. (10 a, 10 b, 11, 14, 17¹17 b², 18—22, 20 a, 21 a, 22 a). Replot, Rjörkö. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

LL. (10 a, 10 b, 13, 14¹15², 16—22, 20 b, 24 d, 28 c). Närpes, Nämpnäs. Sj. Johanna Strömbäck. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—83.

MM. (10 a, 10 b, 11, 12, 14, 17¹15², 16, 28 b², 17, 17 a, 20—22, 26², 23, 24, 25 a, 25b26², 25, 26. Stroferna fyrradingar.) Korsholm, Voithby. Sj. Ann-Gret Holm. Uppt. Th. af Reeth 1891.

NN. (10 a, 10 b, 11, 12, 14, 17—19, 21, 22, 24 c, 25 c, 27 a, 28, 28 c. Stroferna fyrradingar.) Vörrå. Uppt. M. Thors 1893.

OO. (10 a, 10 b, 11, 12, 14, 17¹15², 16—18). Vörrå, Rökiö. Sj. Johan Berglund, 53 år. Uppt. U. Aufrichtig 1910.

PP. (10 a, 10 b, 11, 17—20, 22, 17¹ 15², 16). Esse. Uppt. John Finnäs 1894. Var. (B. A. 11, 20) ur A. Alfred Sunds visbok.

QQ. (10 a, 10 b, 11, 12, 17¹15², 16—20). Österbotten. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

RR. (str. enl. O: 1—7). Korsholm, Voithby. Uppt. Otto Andersson.

SS. (1, 2, 4 a). Borgå, Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908.

TT. (str. enl. S: 1—7). Stor-Pellinge. Ur Hulda Kellgrens handskr. häfte. Uppt. A. P. Svensson.

UU. (1 a, 2—6). Helsingfors. Ur Alarik Sjömans häfte. Uppt. A. P. Svensson.

VV. (1 a, 2—4, 6, 7). Ur Adolf Wikmans handskrivna häfte. Uppt. A. P. Svensson.

XX. (1—4). Borgå, Stor-Pellinge. Handskrivet ark. Uppt. A. P. Svensson.

YY. (1, 4¹, 2, 4). Borgå, Stor-Pellinge, Söderby. Sj. Johan Bernt Karlsson (»hade lärt sig visan i Artsjö, när han exerceerade bevåring, men glömt bort den»). Uppt. A. P. Svensson.

OTRYCKTA
TEXTER.
Översikt.

Avvikelser i V—QQ enligt A.

1¹ G. icke, gråt icke, allra k. m. X—1² J. ville din ä. b. X.

4¹ Nej, får j. intet ungersven s. X—4² S. går . . . X.

6¹ God dag, god dag, kär dottren m. X.

7¹ L. d. mjöd heller l. d. vin X.

8¹ Intet lyster mig varken mjöd eller vin X—8² Ej heller ö. d. b. X.

9¹ vill X—9² A. j. i den k. f. v. X; kunde v. V.

10¹ Sen så drömde ungersven en n. X, U; han d. en dröm om en n. Y.

10 a¹ Sent om en afton O, AA, CC—II, LL—OO; Helt sent om en afton KK, PP; och sent om en kväll AA, CC—HH; ja sent om en kväll Ö; jag lade mig II, KK—PP; på säng II, MM—OO; i säng LL; till sängs KK, PP; Jag lade mig neder så sent på min säng JJ; Jag lade mig så sent

uppå min aftonsång QQ—10 a² Jag visste utav alls ingen smärta Ö, AA; Och visste ej II, MM, PP; Och visste då där ej NN, OO; av någon kvidan II; av någon kvida MM—PP; Och (Jag) visste av ingen kvida JJ—LL; Så fick jag DD—FF; ett bred DD, FF; ett brev EE; ifrån min kära DD—FF; Så lade CC; Så gångar GG; jag mig ned till att CC, GG; sova CC, rida GG; Då andra lade ned sig att sova HH; Som andra månde söteligen sova QQ.

10 b¹ Då fick jag ett bud Ö; Då fick jag ett brev AA; Då kom där ett bud CC; Så kommo ett bud KK, NN, QQ; Så kommo ett brev II, MM; Så kom då bud OO; så hastigt kom bud QQ; Då fingo jag ett brev LL; Men då fick jag brev NN; (ifrån kårestan min Ö, AA, CC, LL, MM, OO, PP; (ifrån kårestan min II, KK, NN, QQ—10 b² Att jag till henne Ö, AA, CC, II, KK, MM—OO, QQ; skulle komma Ö, AA; skulle resa CC, KK; skulle rida II, MM, NN; strax skulle rida OO, QQ; Att jag skull(e) till henne bortrida LL, PP.

11¹ U. går åt s. sitt in X; U. han går sig Y; U. han gick s. Ö; O. u. in genom staldörren steg Å; Så gick jag ut DD; Så gick jag in P; sen (så) gångar jag mig BB, CC, HH, II, MM; Så gingo jag mig EE, KK, QQ; så gick jag mig PP; Så gångade jag mig FF; Då gingo jag JJ; Så gick jag i stallet NN, OO; (ut) i stallet in V, Y, CC, II, KK, MM; (ut) i s. där in PP, QQ; uti stallena i. JJ; till s. in AA, EE, FF, HH; till s. mitt DD; åt s. fram Ö; i stallgården in BB; och i stallet rigår? NN; och stallet var här OO—11² [Och] AA; Han k. hästen Ö; O. klappa b. FF; O. k. den b. KK; O. k. den blacka NN; O. k. den blacke OO, QQ; Då k. jag b. DD; O. k. min häst BB; Och sparkade med foten PP; (up) på blanken Ö, AA; (up) på länden EE, FF, II, KK, MM, NN, OO, QQ; (up) på ländern BB, CC, DD; uppå leder QQ; uppå längden JJ; Så sadlade jag gångaren den fina HH.

12¹ Sen sadlar han sin g. u. X; Sen sadlar jag på min förgyllene häst CC; Då sadlade jag DD, FF, MM; på min förgyllene sal DD; min gullbeslagna sal FF; gullsadeln uppå MM; Då satte jag på (onom) en förgyllene sal II, JJ; själv satte jag gullsalen uppå KK; så tog jag mig en förgyllene sal EE; Så tog jag gullsadeln och sadlade däruppå NN; Så tog jag gullsadeln och sadlade därpå OO; Sen togo jag gullsalen och sadlade uppå QQ—12² O. selan var silverbeslagen X; O. betslat var (med) s. beslagen MM, OO; O. betslan var av s. beslagen NN; O. bitselen av s. beslagen KK; Och (Med) betsel och silverbeslagen DD, FF, JJ; Med silver är bitslen beslagen CC;

Med silver och betsel beslagen II; O. min silverbeslagna betsel QQ; Och sadlade den uppå blacken EE.

13¹ Så reste jag mig i bädden opp CC; Så reste jag hastigt upp ur min säng DD; Hastigt jag från min säng uppsteg EE; Då satte jag mig i sängen upp LL—13² O. togo uppå mig CC; O. k. på DD; O. k. på mig EE, LL; mina kläder CC—EE; lade LL.

13 a¹ Då kastade jag mig DD; Så hoppade jag EE; uppå blackens rygg DD, EE—13 a² Och gävo mig så där DD; Och gav mig ut EE; till att rida DD, EE.

14¹ Riddaren rider s. mil om e. n. Z; redo X, Y; milar V; mil X, Y; på en natt Y; Då (Så) redo jag mig DD, JJ, KK, MM; över sexmilarskog DD; sju milar över skog JJ; sju milars skog KK; sju mil genom skog (el. över sex milan skog) MM; Sen så rider jag sex mil (där) i en skog NN, OO; Jag redo, jag redo sju milars väg LL—14² sovo Y; N. a. så sött månde sova Z; N. a. man må söteligen sova JJ; N. andre män söteligen sovo DD; Då a. månde söteligen sova KK, NN, OO; Medan de a. söteligen sova MM.

15¹ Ungersven han red genom skogen fram Ö; Och n. s. jag kom på den höga sandeås DD—15² Då hörde han f. s. Y; Så f. jag . . . BB; så hörde jag när f. DD; Så hörde jag hur f. OO; de sjöngo DD, OO; Där hörde jag de f. JJ; Så hörde jag de f. MM; Där fingo jag höra f. LL; som kvittra JJ, LL, MM; Till som jag hörde f. de skvittra QQ; Och hörde hur de f. kvittra PP.

16¹ D. s. o. kärlek, de s. o. tro Ö; D. s. så vackert om fruar, mör BB; Och allt vad de kvittra och allt vad de sjöng (sang) JJ, LL, OO; För allt vad de kvittra, för allt vad de sjöng MM; Den ena skvittra jo, den andra skvittra nej QQ; Den ene kvittrar så, den andre kvittrar nå PP—16² De sjöng att a. k. var d. Y; M. a. mest att k. var d. Ö, BB; De bådo för att vännen voro d. JJ, LL; Så var det för min käraste v. d. MM; Så var allt för min käraste v. d. OO; Den tredje sa min käraste v. d. QQ; Den tredje kvittrar kårestan är d. PP.

17¹ O. ungersvennen r. V; O. u. han redo Y; O. u. han red sig Å; O. när han nu kom X; Sen redo jag JJ; Sen (så) redo jag mig DD, FF, KK, MM, PP, QQ; Så ridde jag mig AA; Så red jag då mig II; Så gångar jag mig BB; När jag kom NN, OO; Jag redo, jag redo LL; Så redo jag, så redo jag HH; Så redo vi, så redo vi EE, GG; e. s. längre fram V—Y, DD, EE, GG—II, LL—QQ; e. s. länger f. KK; e. s. lite f. AA; e. litet stycke f. BB, JJ; en sex milers väg FF—17² Där . . . Å; så f. jag . . . BB; Där

(Så) hörde jag de k. EE, II, JJ, MM—OO; Så hörde jag de klockor AA; Så hörde jag hur k. OO; Där fingo jag höra k. LL; Då hörde jag k. de gällde DD; Och hörde hur de k. ringde PP: Tills som jag hörde k. de klinga QQ; de ringde II, MM—OO; som ringde AA, JJ, LL; ringo EE.

17 a För allt vad de ringde, för allt vad de ringde, betydde att min käreasta var döder MM.

17 b¹ Sen redo jag över en hög backe JJ—17 b² Så mötte jag DD—GG; Där mötte jag II; Så mötte mig HH; Där hörde jag KK; ringaremännen DD, FF; tre ringaremän EE, GG; de ringaremän HH; de ringare, som ringde II, KK.

18¹ Se goddag, se g. Y; Ack hören I på NN; Ack hören på mig QQ; Hören nu på OO; I ringaremän V, Y, NN, OO, QQ; I ringaremän, I ringaremän HH—II; Och ringare och ringare, vem ringen I nu för Å; I ringaremän, vi ringen I nu så DD; Och ringaremän, vem ringen I för EE, FF; Hör ni ringare, för vem ringen IK K; I ringen men vad ringen här BB; Jag hälsade goddag mina r. L; Så frågte jag dem, I ynglingemän PP—18² F. v. ringer ni nu d. r. OO; F. v. r. I dessa klockor PP, QQ; Vem ringer ni här X; Vem ringen I (nu) BB, FF, GG, LL; klockorna före X, BB; dessa dagar före FF; denna gången före GG; denna ringning före LL; Vem haven I för denna gången ringit DD, HH; Vem har i dessa dagar blivit döder EE; Som alltid uppå klockorna månd ringa Å.

19¹ Vi ringer allt för en u. mö X; Vi ringde för en jungfru så skön II; Och denna ringning ringa vi för en liten blå ros KK; Vi haver ju ringit för en ungermans vän LL; Den ringa vi för en hövisk mamsell NN; Vi ringer ju dem för PP, QQ; V. r. allt för GG; En ärlig mans dotter DD—FF, HH; En unger mans jungfru BB; en unger mans brud BB, DD, GG; en ungemans b. HH; en riker mans b. EE, FF; en unger mamsell PP; en hövits mamsell QQ; för en u. b. Y; för ungersvennens b. V—19² Som uti dessa dagar BB, DD, GG, LL; Som nu i dessa dagar EE, FF; Har inom dessa dagar HH; blivit döder BB, DD—FF, HH, LL; haver döder GG; har farit V; Som skall uti jorden Y, KK; att vila Y; sött vila KK; Som här uti jorden skall vila NN; Som har uti staden blivit döder QQ; Som nyligen har lagt ögonen tillsammans PP; Som förr har varit rosenderöder II.

19 a Och skulle jag nu veta att det skull vara sant, nog skulle min gångare få springa Å.

20¹ vers 17¹ *upprepas* i V—Y, AA, BB, DD, EE, GG, KK—MM, PP, QQ; Då han

hade ridit Z; så red han e. s. Ö; Så redo jag mig FF; e. s. längre fram Z, Ö, FF—20² Då såg han dödgravare Y; Där fingo jag se g. LL; Så träffa jag de g. AA; Där (Så) sågo jag de g. KK, MM; som grävde Y, LL; som gräva V; som grovo AA, KK, MM; Då sågo han de g. som grovo Ö; Och sågo där de männerna grovo PP; Fick han se grävaren de grävde Z; S. f. jag se . . . BB; Så mötte jag DD—GG; grävaremän DD; grävaremännen FF; tre grävaremän EE, GG; Till som jag såg gravar voro grävda QQ.

20 a¹ vers 20¹ *upprepas* i AA, KK—20 a² *enl.* 20²; klockare som sjöngo AA; sjungare som sjungo KK.

20 b Och när som jag redo ett stycke längre fram, berätta de att kårestan var döder LL.

21¹ *enl.* 18¹ Y, KK, LL, NN; Ack hören I nu grävare Ö; I grävaremän BB, DD, FF; O. grävaremän EE; I grävaremän, I grävaremän GG; vem gräven I (nu) för Ö, DD—FF; vad gräven I här BB; I hör ni nu grävare, vem gräver ni nu åt AA; Vem gräven I före, I grävaren här Z; Godda, godda, mina g. MM; denna grav KK—21² *enl.* 18² DD—FF, LL; Vem gräven . . . (*enl.* 18²) GG; Som här uti jorden Z; (Ja) ni som uti jorden Ö; Ni som uti gravarna AA; månd gräva Z, Ö, AA; Vem gräven I gravarna före BB.

21 a¹ *enl.* 20¹; sjungare . . . sjungen KK—21 a² *enl.* 21²; sjungen . . . sången KK.

22¹ *enl.* 19¹ LL; vers 19¹ *upprepas* i BB, DD, EE; V. g. vår grav för . . . Y; Vi gräver ju den . . . (*enl.* 19¹) PP; Vi gräver allt för en u. b. Z, Ö; V. g. allt åt AA; V. g. allt för GG; en unger mans b. GG; V. g. den ju f. en jungfru så skön MM; Denna grav gräva vi för en liten blå ros KK; Den gräva vi för din egen mamsell NN—22² vers 19² *upprepas* i Y, DD, EE, GG, LL, NN; uti jordene BB; Som skall u. j. att vila Z; S. tänker sig i graven att vila AA; Som skall u. j. sött vila KK; S. h. u. staden är nu döder MM; S. nu skall i. j. bortgömmas PP.

22 a¹ *enl.* 22¹; sjunger AA; D. sång sjunga . . . KK—22a² vers 22² *upprepas* i AA, KK.

23¹ båd djuper o. b. V; Och g. nu g. X; Så gräv då d. g. Y; så djup o. så bred X; S. g. nu den både d. o. b. MM—23² kunna vila V; Att t. uti den . . . V; Att t. haver rum där att vila MM.

24¹ vers 17¹ *upprepas* i X, Y, AA, BB, II, MM; U. han r. e. s. längre f. Ö—24² vers 20² *upprepas* i BB; [som] X; Då sågo h. de b. Ö; Där (Så) mötte jag de b. II, MM; dödbärare Y; Så träffa jag de b. AA; som buro Y, AA, II; som bäro Ö, MM.

24 a¹ Så redo jag nu till svärgården min

DD; Så redo vi, så redo vi till svärregården in EE; Så redo jag till kyrkan fram JJ—24 a² Dit jag nu var van DD; Där jag har blivit van EE; till att rida DD, EE; Där jag ment min käraste skull vara JJ.

24 b¹ Så hoppade jag utav blackens rygg EE; Så hoppa jag av blacken och binder honom fast GG—24 b² Och bundo blacken vid stolpen EE; Där jag var honom van till att binda GG.

24 c¹ Och när som jag kommo till svärgården min DD; Så gingo vi, så gingo vi i svärregården in EE; Så gånger jag i sorgesalen in BB; Så gånger jag mig i kammaren in GG, HH; Så gick jag i salen och såg däruppå NN—24 c² Där jag har blivit van till att gånga EE; Där fruar och mamseller fälla fårar HH; Där herrar och fruar var församlad BB; Där lågo min kärasta på bråden DD; Där sveptes allra kärstan till liket GG; Då de svepte min kärasta till graven NN.

24 d¹ Där stodo jungfrur EE, LL; och alla deras kvinnor EE; och fröknar i en ring LL; Där stodo fröknar och fåvitska jungfrur JJ—24 d² Och klädde min käraste till grava EE; Och klädde den döda LL; Och svepte min käraste JJ; till graven JJ, LL.

25¹ S. neder, s. neder . . . CC; Sitt ner, sitt ner, I b. II; O, stanna, o, stanna m. b. X; I båraremån Y—25² A. j. min käraste f. s. II; A. j. nu henne f. beskåda MM; Jag vill d. l. beskåda Y; Jag vill er jungfru beskåda CC.

25 a¹ ent. 21¹; båraremån MM; Ack hören I nu bårare Ö; Hör ni nu bårare AA; vem båreren I nu bort Ö, AA; I båraremån BB, II; vem båreren I här BB; vem båreren I på denna båreren II—25 a² Ja ni som på båreren månde bårere AA; Ni som uti båreren månd bårere AA; För vem båreren I denna kistan MM; Vem haven I här uti kistan BB.

25 b¹ Vi bårer nu bort en ungersvens brud Ö; Vi bårere allt bort en unger mans brud AA; Vi bårere nu här en jungfru så skön II; Vi bårere ju den jungfru så skön MM—25 b² vers 22² upprepas i AA, MM; Som tänker sig i jorden att vila Ö.

25 c Så stån I här, I jungfrur och hövisk mamsell, och sveper min käraste till graven NN.

26¹ Han klappade henne p. blekblå k. Z; S. kysste h. h. på blombleka k. BB; S. kysste h. hennes dödsbleka k. MM—26² har varit BB, II, MM; rosenderöda X.

26 a De kinder, som har varit så rosenderöd, är nu bleknad som en duva II.

27¹ O. f. o. fröknar . . . X; O. fröknar s. mamseller de krusa h. h. Y; De sade till

mig, de sade allt så AA; Där står ju döttrar och kananeiska jungfrur DD—27² D. bjödo h. välja den bästa X; Du kan dig en annan n. AA; Du kan ju en annan åt dig välja DD.

27 a Nu så fäster jag en annan här uti min hand, men aldrig jag finner hennes like NN.

28¹ H. l. finns icke X; fanns V; Dess l. fanns icke i stad eller land Y; H. l. fanns ej uti detta kungaland EE; jag finner ej hennes l. i hela kungaland NN; Nej aldrig så finnes den i detta kungaland DD; En sådan, en sådan ej finnes mera här AA; En sådan finns icke uti v. l. BB; Han sökte med nål och han sökte med tråd Z—28² Allt uti s. konungariken Z; konungariken V—Y, AA; sju nordiska riken EE; sju andra riken NN.

28 a Nog får jag gå och söka mig en ann, men hennes like finnes ej på jorden AA.

28 b¹ Ej annat jag visste, ej annat jag trodde CC; Ej annat jag tänkte, ej annat jag visste DD; Jag tänkte ej annat, jag visste ej annat EE—28 b² Än att hjärtat uti mig skulle spricka CC; Än hjärtat i mig skulle brista DD, EE; Då tänkte jag mitt hjärta skulle brista MM.

28 c¹ Hennes ögon de voro DD; Och hår hade hon LL; Håret hade hon NN; som strålar utav guld DD, LL, NN; Hennes ögon voro som stjärnor uti guld EE; Hennes kinder voro vita, hennes ögon voro blå JJ—28 c² (Och) hennes hår CC, EE, JJ; det var lagt CC; var lagder EE; voro lagda JJ; Och håret var lagt DD; Som förr varit lagder LL; uti lockar CC—EE, JJ, LL; Och ögonen bli som en duva NN.

29¹ Och k. han ä. b. breder och lång BB; Och . . . nu så djup och så bred X—29² Att t. uti den . . . X; Att jag med henne däri . . . BB.

30¹ S. tager V, X; förgyllene V; ett förgyllene s. X—30² Och ränner igenom s. s. X.

O m k v ä d e. Hej hoff, s. j., sjung . . . QQ; Hej hopp . . . sjung . . . BB, CC; Hej sjung hopp faralla . . . DD; Hej sjung fara, sjung faralla . . . EE; Sjung hopp . . . sjung . . . Z; I hopp . . . Å; ;: Sjung, hopp farallalla;: FF; Hej, sade jag, hej (hopp) farallalej II, JJ; Sjung, hoffadorej, sjung frallallalej KK; sjung fadirej farallalla LL; Hoppsan sa ja, farallantira OO; Hej fare farefarallallej PP; Hå hå hå, så sorgeligt (-samt) det var HH; Hå hå hå hå ja, sucka gjorde jag Ö, AA; Hå hå hå hå hå hå hå X; Oj oj oj, nå nå nå GG; saknas i MM, NN.

Avvikelser i RR, SS enligt P.

1¹ Olav . . . RR; Ungersven han t. på k. g. SS — 1² Med åran och för präktiga k. SS — 1³ Ju mindre h. å., ju mindre h. d. SS — 1⁴ hjärteliga RR; De var allt för hans hjärteligt k. SS.

2¹ Ungersven han rustade sin herre till sångs SS — 2² H. g. sin tjänst som h. borde SS — 2³ Ack kära ni min herre, kan jag

icke få lov i kväll SS — 2⁴ A. r. t. min hjärteligt kära SS.

4³ blöder RR — 4³ rosenlund RR.

4 a Min hjärteligt kära hon ligger så sjuk, att ingen kan lindra hennes smärta. Så sala uppå dina gångare grå, och skynda dig väl fort till att rida SS.

Avvikelser i TT—YY enligt T.

1¹ [han] s. t. sin stalleträng så fin YY; stallsdrängen sin XX — 1² Gå ut, sadla på m. h. XX; Gullsadel uppå våra h. YY; [upp] hästarna mina TT — 1³ S. s. v. åka litet l. f. YY; e. stycke härifrån XX — 1⁴ Och se . . . YY.

1 a¹ Och ungersven han gångar nu till herren sin in UU; Ungersven han frågade sin herre om råd VV — 1 a² Och frågor, om han till kårestan får gånga UU; Min kåresta hon ligger så sjuker VV — 1 a³ Sadla nu på den gångaren grå UU; Så sadla nu då din gångare grå VV — 1 a⁴ Och skynda dig UU, VV; sedan UU; fort VV; till att rida UU, VV.

2¹ Och när som de redo . . . TT; U. h. red nu den längsta bro UU; red uppå den långaste väg VV; red med vägen där fram XX — 2² Så m. de lilla vännens broder TT; D. m. h. sin k. b. UU; sin kärastas b. VV; sin kärastes b. XX — 2³ efter sin l. gullvän XX; F. så frågade h. huru l. v. mår VV; Och första frågan var, hur kårestan mår UU; Och huru står det till med l. v. min TT — 2⁴ O. s. med . . . TT; Sen frågt han e. fader, moder XX.

3¹ Och lilla vännen ligger nu TT; Lilla gullvännen din hon är XX; så innerligen sjuk TT, XX; Kårasten . . . så dödande s. UU; [nu] så hårdande s. VV — 3² Så att . . . XX; A. i. hennes plågor kan lindra UU; plåga TT — 3³ M. bedjen . . . TT; Så bedjen för hennes unga liv UU; Så b. I Gud

f. henne ändå VV — 3⁴ Att hon i h. må sig f. UU; skall du h. f. TT; skall hon väl finnas VV.

4¹ vers 2¹ *upprepas* i VV, XX; red den långaste väg UU; Vi redo, vi redo vägen där fram YY — 4² Han fällde så . . . XX; D. han fällde så . . . VV; de bittraste fårar UU — 4³ (Så) att . . . invid vägen stod TT, VV, XX; [som] vid vägen där låg YY; Och alla d. trån s. där vid v. stod UU — 4⁴ uti ungersvenns f. TT, XX; D. f. av bara hans t. UU, VV.

5¹ vers 4¹ *upprepas* i UU; U. h. gångar sig ett stycke fram på bron TT — 5² de klockorna r. TT; Då h. h. den sorgelockan r. UU — 5³ G. n. nu mig fager u. UU; O, store Herre Gud, som i höga himlen bor TT.

6¹ U. h. trädde nu i TT; U. h. träder i VV; vakestugan in TT, VV; gångar nu i vaktstugan in UU — 6² D. sutto nu fruar och fröknar TT; D. sitter ju fröknar och mamseller VV; D. fröknar och mamsellerna voro fina UU — 6³ Men nu så får . . . VV; Nu så får du . . . UU; Och nu så fick han k. den snövita kind TT — 6⁴ S. förr så r. haver v. VV; S. förr så rosenderöd hade v. TT; S. förr varit rosenröder UU.

7¹ Väl så kan jag finna mig en . . . VV — 7² M. finner ej hennes gelike TT; M. ej uti hennes gelike VV — 7³ Ej finner han här, ej i ett annat land TT; Nej en sådan en vän jag aldrig finna skall VV.